

Pěchota u nás a v cizině.

Podplukovník pěch. Václav Dušil:

Německá pěchota.

(Dokončení.)

VII. Jagdkommando.

Síla Jagdkommanda je podle úkolu. Úkol: Obtížné a nebezpečné podniky, jako zneklidňování nepřítele, přepady, ničení komunikací a přechodů přes vodní toky za nepřátelskou frontou a p.

Mužstvo Jagdkommanda méně střílí a bojuje ponejvíce zblízka bodákem, dýkou, ručním granátem.

Podnikům Jagdkommanda se věnuje mnoho pozornosti a uplatňuje se u nich heslo: „Odvážnému patří svět!“

VIII. Obrněná vozidla.

1. Obrněná vozidla se dělí na průzkumná, bojová a dopravní.

a) Průzkumných OV. se používá před bitvou a po ní ve větší míře k průzkumu do značné hloubky (až 200 km za den). Lze jich použít též k zajištění motorizovaných a jezdeckých jednotek k pronásledování, k zneklidňování nepřítele v boku a v zadu, nebo k dalekým zásahům v týlu nepřítele.

Pancíře těchto vozidel jsou slabé, jen proti puškám a kulometům, aby mohlo být dokonale využito jejich velké rychlosti. Na dobré silnici jedou rychlostí až 70 km. Přejedou příkop 1'5 m široký.

b) Bojová obrněná vozidla jsou vozy útočné a jsou vyzbrojeny děly a kulomety. Posádka podle velikosti 2—18 mužů. Silné pancíře i proti dělostřelectvu.

Těžké tanky: Pancíř 40—60 mm. Děla ráže až 10'5 cm. Pancíř chrání proti všem dosavadním protitankovým kanonům. Váha 25—100 t, rychlost 15 km, přejede příkop až 5 m široký.

Střední tanky: Děla ráže do 10'5 cm. Pancíř chrání proti střelám ráže 2 cm, váha 10—25 t, rychlost 25—45 km, přejede příkop až 2'5 m široký.

Lehké tanky: Kulomet a dělo do 7'5 cm. Pancíř chrání proti průraznému střelivu, váha 5—10 t, rychlost 40 km, přejede příkop 2 m široký.

c) Dopravní obrněná vozidla slouží k převozu osob i materiálu.

d) Rota lehkých tanků se dělí na 4 čety po 5 vozech a má roj velitelský a zpravodajský (obrněné auto a motocykl i pro jízdu terénem).

2. Úkoly tanků:

a) Za útoku.

Útočí zásadně v síle nejméně jednoho praporu.

Tanky musí překvapit; proto utajení příprav.

Zasazení teprve v době vyvrcholení boje.

Čelní sled tanků prorazí až do nepřátelských dělostřeleckých palebných postavení.

Další sledy zdolávají odpory v hlavním postavení.

Šířka útočného pásma praporu tanků 800—1200 m.

b) V obraně.

Tanky jsou pohyblivou zálohou a účastní se protiútoků, bojují proti nepřátelské útočné vozbě.

c) V ústupu.

Nájezdy mají umožnit odpoutání pěchotě a zdržovat postup nepřítele.

d) V pronásledování.

Úkoly s dalekým cílem.

Mají vnášet rozvrat do různých směrů.

e) Silné jednotky tankové kombinované s motorisovanými jednotkami dostanou rozsáhlé samostatné úkoly, hlavně útok do boku a týlu nepřítele.

3. Pěchota ve spolupráci s tanky v útoku.

Pěchota se musí vlastní silou propracovat co nejbližší k nepříteli ještě před zasazením tanků.

Pěchota musí podporovat tanky stálým hlášením o nepříteli, na př. kde jsou protitankové zbraně, hnízda odporu atd.

Jakmile jsou tanky zasazeny k útoku, musí střilet všechny těžké zbraně pěchoty bez rozkazu především na nepřátelské protitankové zbraně, jakmile se objeví.

Pěchota musí zahájit zteč, jakmile dojíždějí přední tanky do jejich řad. Zdár zteče závisí na tom, aby pěchota ihned a rychle využila úspěchu tanků, aby byla tankům v patách a obsadila co nejrychleji území získané tanky. Tanky dobývají území, nemohou je však udržet.

4. Obrana proti tankům.

a) Aktivní obrana palbou zbraní vlastních tanků, protitankovými kanony, hrubými kulomety (überschwere M. G.) a dělostřelectvem. Ostatní zbraně jsou málo účinné (jen střepiny olova průzory). Pěchota střílí zásadně na pěchotu doprovázející tanky.

b) Pasivní obrana.

Prékážky, zářezy, hluboké a úzké zákopy, kryty.

Zalézt do úzkého zákopu, příkopu, odskočit stranou.

Útíkat před útočícím tankem je nejhorší.

Dobře skryté pasti na tanky, a to v místech, kudy tanky musí projet.

Minová pole.

Nepřekonatelné překážky pro tanky: voda 1'5 m hluboká, 5 m široká, svah přes 450, les se silnými stromy.

IX. Boj o osady a lesy.

Zásady tytéž jako v P-I-2.

Při útoku na osadu je vždy útočnickovou snahou pronikat podél osady, aby jí pak mohlo být dobyto s boku, nebo ještě lépe odzadu. Osádka v osadě a zbraně nepřátelské musí být umlčeny palbou, umělým dýmem a plyny. Vyčištění a prohlédání osady provedou zálohy. Menším vesnicím se útočník vyhýbá, protože přitahují nepřátelskou palbu a bývají snadno úplně zaplňovány. Větší osady bude třeba vzít často bez obchvácení. Tu je třeba zmocnit se nejdříve výběžků z osady.

Po vniku do lesa učlení se pěchota do t. zv. „leichtere Führung“. To je asi naše učlení pro přibližování s průzkumným sledem vpředu. Lesním cestám a průsekům se vyhýbat, protože jsou ohroženy nepřátelskou dělovou palbou.

X. Letectvo a obrana proti letadlům.

1. Letectvo. a) Zpravodajské (Aufklärungsstaffel — 9 letounů).

Úkol: Operativní průzkum daleký (Fernaufklärung) 150—200 km.

Taktický a blízký průzkum (Heeresaufklärung).

Bojový průzkum do 30 km.

b) Stíhací (Jagdflieger). Jednotka je členěna do tří skupin, skupina do tří štafet, štafeta do tří rojů o 3 letunech.

Úkol: Boj ve vzduchu, ochrana důležitých průmyslových míst, zabránit nepříteli vzdušný průzkum, chránit vlastní letecký průzkum.

- c) Bombardovací. Sestava táž jako stíhací. Výška letu 400—800 m. Své úkoly řeší buď útokem za dne ve velké výši nebo pod 100 m, za noci ve výši 3000 m.

2. OPL. Prostředky: Protiletické kanony,
protiletické kulomety,
protiletické světlomety,
vzdušné překážky (balon do 4000 m, drak do 2000 m).

Pasivní OPL. shodná s OPL. ostatních armád.

3. Výcvik mužstva: Odhadovat výšky letadla.

Do 300 m rozeznáme hlavy letců,
do 600 m rozeznáme vzpěry letadla,
do 800 m rozeznáme kola podvozku,
do 1200 m rozeznáme odznak letadla.

4. Pozorovatelé letadel pozorují celý obzor, zvláště ve směru proti slunci, nasadí čepici místo přilby, mají dalekohled a brýle proti slunci.

XI. Poznámky.

1. Orientace podle mapy.

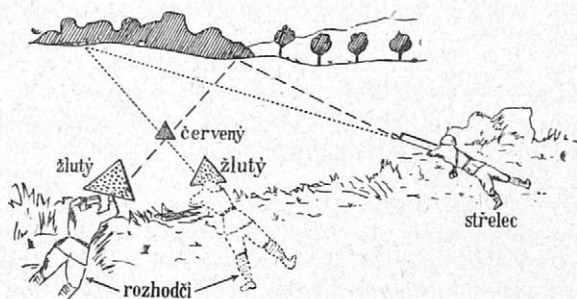
Všichni velitelé mají provádět se svými podřízenými vždy, kdykoli je zastávka a dovolí-li to bojová situace, orientaci podle mapy. V boji nelze se již vracet k mapě.

2. Zastírání (Tarnung) je nejen zastírání zákopů, úkrytů, vozů, materiálu, nýbrž má to být skutečná maska všeho, tedy i jednotlivých osob, jednotky, koní, atd. Taková maska materiálu a osob má být jen z porostu nejbližšího okolí. Příklad: „Při útoku z lesa se často chybuje v tom, že v terénu mimo les se používá téhož materiálu k zastírání, jako v lese (falsche Tarnung).“

3. Praktické věci pro výcvik.

Při mírových cvičeních nevědí velitelé družstev a čet, kam je řízena nepřátelská palba; zdali na ně nebo na levé či pravé sousedy. Aby bylo lze družstvům a četám znázornit, jsou-li postřelovány či ne, mají-li tedy zahájit palbu na nepřátelské kulomety, či raději přískokem se dostat kupředu, doporučuje autor pomůcky pro výcvik čety a roty použití barevných terčů k označení směru palby nepřátelského kulometu. K tomu je třeba pro každý kulomet u značkáře (nepřítele) jednoho rozhodčího poddůstojníka s jedním světle červeným a jedním světle žlutým trojúhelníkovým terčem, velikosti 80 cm (šíř.) × 60 cm (výš.).

Rozhodčí nebo některý voják kulometného hloučku u značkáře postaví poblíž svého stanoviště kulometu (ne u samého kulometu) terče za sebou tak, aby stál červený trojúhelníkový terč asi 10 m před žlutým. Sám pak po celou dobu palebného boje posunuje žlutý terč tak, že podle udání postřelovaného cíle (obsluhou kulometu) kryje na tento cíl přes daleko viditelný červený trojúhelník taktéž viditelným trojúhelníkem žlutým: Příklad:

Rídí-li střelec palbu na levou část lesa, kryje rozhodčí žlutý terč přes červený tím, že jej posune dále do prava. Terče je zřetelně vidět do 600 m.

Považuji toto znázornění palby kulometu pro výcvik čety a družstva za velmi vhodné.

4. Rozhodčí služba. Poddůstojníci se cvičí soustavně rozhodčí službě již při výcviku družstva.

5. Organizační poznámka. U pěšího pluku je cyklistická rota. Velitel pluku ji posílá kupředu po silnici ve směru vlastního pochodu. Mimo to je u pluku jezdecká četa, která bývá za pochodu přidělena veliteli předvoje k průzkumu až do 3 km ve směru pochodu.

Mjr. gšt. Ferd. Šeda:

Tanky.

Nepřeceňovat, nepodceňovat.

(Doplněk k diskusi.)

I. Je možno počítat se zásahem nepřímé dělové palby na tanky v pohybu?

Podle praktických zkušeností z polních střelb (totéž mluví zkušenosti z poslední války) nelze počítat, že tankové sledy za svého pohybu budou vážně ohroženy nepřímou dělovou palbou.

Jen ve výchozí, když jsou tanky připraveny k vyrazení, mohou být účinně zasaženy nepřímou palbou z děl.

Dále, jakmile by byly tanky zastaveny před nějakou překážkou mimo bezpečnostní pásmo pěchoty, může na ně obránce dobře působit nepřímou dělovou palbou.

Již i theoretická úvaha nás vede k stejnému závěru: Než začnou tanky boj, projíždějí terén průměrnou rychlostí 150 m za 1 min. (9 km za 1 hod.) v rozčleněné sestavě (pro rotu T. asi 500×500 m).

Jak napadnout takový tankový prapor za pohybu v útočné sestavě?

Buď působit na plochu pokrytou tanky nebo položit lineární překradu, kudy tanky musí projet.

Hlavní rozdíly paleb budou:

Při palbě na plochu bude palba rozptýlena, účinnost bude závislá na tom, zda skutečně časově zachytíme přesně tanky v tom prostoru, kde jsme si palbu připravili, zda skutečně pokryjeme celý ten prostor nebo jen část nebo zda vůbec nepoložíme palbu mimo, a zda na tak velké ploše dosáhneme účinné hustoty proti tankům (účinek střepin je velmi malý).

Při lineární překradě: palba bude mocnější, soustředěná; překradu připravíme jako palebnou zeď na nejvhodnější tankový směr. Palba bude spuštěna do prostoru před tanky, kudy musí projet, a střelíme stejnou délkou (náměrem).

U normální překradné palby počítáme 2 lehké rány za 1 minutu na 15 m; pro střelbu na tanky musíme počítat hustotu nejméně dvojnásobnou, t. j. 4 granáty na 15 m, neboť nepočítáme s účinkem střepin. Tedy pro baterii se nemůže více předělit než 80 m šíře.

Řekněme, že můžeme soustředit do prostoru, kde tanky útočí, maximálně u divise asi 8 až 11 baterií, t. j. $8 - 11 \times 80 \text{ m} = 640 \text{ m} - 880 \text{ m}$. Můžeme tudíž vytvořit lineární překradu proti tankům na šíři asi 300 m při mimořádně výhodné možnosti soustředění dělostřelectva.

Budou-li útočit dva tankové prapory vedle sebe v šíři asi 2 km, bude možno napadnout jen část této sestavy. Dále je třeba si uvědomit, že útočník s tanky před vyražením umklčí zčásti obráncovo dělostřelectvo palbou na baterie a na pozorovatelný

a rovněž letectvo bude znemožňovat činnost dělostřelectva obránce. Skutečná hustota ran v přehradě bude pak asi o $\frac{1}{3}$ nebo $\frac{1}{2}$ menší.

Vyřadit tank (cíl $2 \times 2 \times 3$ m) může jen přímý zásah nebo velmi účinná střepina na pás.

Nyní kolikrát mohou opakovat tuto přehradu, než nepřátelské tanky budou v bezpečnostním pásmu?

Tanky budou pozorovány při vyražení průměrně na vzdálenost asi 1 km od vlastní hlavního obranného postavení (od pásma hlavního odporu). První 2—3 minuty projedou nerušeně, než spustí obránce dělovou palbu, a to budou již asi na 500—700 m před postavením. Obránce může na ně působit až na bezpečnostní vzdálenost, t. j. asi na 300 m před vlastní postavení. Tedy po dobu jízdy tanků (průměrně asi 3 minuty), v které urazí vzdálenost 200 až 400 m. Kritická situace nastane právě na 300—400 m před obráncovým postavením. Tanky začnou svůj souboj, zpomalí postup, budou-li dobře chráněny vlastní dělovou palbou na baterie a na pozorovatelný, palebnou základnou pěchoty a dělostřelectvem přímé ochrany tanků, a mohou vniknout do nepřátelského postavení, kde je pak nepřímá dělová palba nemůže již ohrožovat.

Při tankové přehradě může baterie střilet jen jedním náměrem, nemůže pohyb tanků sledovat vzhledem na malou úhlovou pohyblivost. Další střelbu s novou dálkou (náměrem) může provést baterie zpravidla až asi o 400 m kratším, poněvadž se tanky mezitím přiblížily. Vidíme, že normálně můžeme tanky zachytit jednou krátce po vyražení a potom před bezpečnostním pásmem.

Závěr:

1. Pro útočníka s tanky:

a) Zaujetí východiště co nejpozději, skutečně utajeně a všemi prostředky zajistit toto umístění, t. j. letectvem, OPL., zneškodněním nepřátelských pozorovatelů, klamáním, zastíráním přesunů a východištěm. V době, kdy tanky dosahují východiště, musí být útočník na střehu proti obráncovu dělostřelectvu.

b) Vyrazit z východiště co možná největší rychlostí až na nepřítele, kde začne souboj s obráncem za podpory a ochrany všech zbraní ve prospěch tanků.

2. Pro obránce proti útočníku s tanky:

a) Všech zpravodajských prostředků musí být maximálně využito k zjištění nepřátelských příprav k útoku, aby se soustředěním všeho dělostřelectva na východiště T. tankový útok zamezil anebo podlomil.

b) Připravit přehradu proti tankům na asi 200—300 m od čáry prvního možného pozorování a kombinovat protitankové překážky se zbraněmi tak, aby obránce T. zastavil, nebo nejméně zpomalil před dosažením bezpečnostního pásma.

II. Je třeba mít děla z divisiního dělostřelectva k přímé střelbě?

Nyní, kdy pěchota a útočná vozba mají své kanony, zdálo by se zbytečným přidělovat ještě k tomuto účelu děla z organického dělostřelectva.

Uvažujme jen o těchto dvou okolnostech:

a) Naše tanky jsou právě v boji o postavení nepřítele na vzdálenost asi 600—700 m od vlastní palebné základny. V tom zahájí palbu na nepřátelská protitanková děla (byla dobře ukryta nebo je to zasazená pohyblivá motorisovaná záloha kanonů proti ÚV.) na vzdálenost od naší palebné základny asi 1500—1600 m. Mohou naše kanony proti ÚV. účinně a rychle zakročit na vzdálenost 1500 m a větší jako ochrana vlastních tanků?

Zasáhne úspěšně vlastní dělostřelectvo nepřímou střelbou nepřátelskou protitankovou palbu včas, než nám na vzdálenost 700 m zničí naši ÚV?

b) Podstatou tankového útoku je, že tanky zničí rychle a spolehlivě nepřítele, nebudou-li samy dříve nepřítelem zničeny.

Vzhledem k nákladnosti strojů, k dlouhému výcviku osádek, k velmi nesnadné náhradě budíž smysl všech opatření chránit tanky všemi prostředky.

Hlavním nepřítelem našich tanků jsou kanony proti ÚV. a tanky. Z těch nejnebezpečnější budou ty kanony proti ÚV. a tanky, které se objeví nenadále až za útoku.

Jakým způsobem může dělostřelectvo protitankové zbraně nejlépe potírat?

K tomuto cíli potřebujeme děla, čtyři pro přímou palbu. Je to jistá ztráta, ale ztráta jen několika děl; oč větší riziko je nezajistit naši ÚV., na které musíme budovat jako na hlavním útočném prostředku (při tankovém útoku) zdar celé akce.

Když jsme se rozhodli pro útok s ÚV., musí organizace celé operace důsledně odpovídat tomuto rozhodnutí.

III. Jak odrazí obránce útok tanků?

Může se pěchota za normálního boje skrýt dočasně proti účinkům tanků a pak zase bojovat proti nepřátelské pěchotě?

Jak útočí tanky? Vždy v mase v několika sledech. Jak vypadá četa tanků? Stroje jsou od sebe asi na 150 m do šířky, řekněme dva stroje v 1 sledu čtyři, jeden nebo dva stroje v 2. sledu čtyři. Vedle takové čety postupuje jiná a vzadu zase ve vzdálenosti asi 300 m 2. sled roty tanků a konečně i 2. sled praporu T. Může se tedy pěchota na znamení svého velitele někam skrýt? Ujde-li pozorování jednoho stroje, uvidí ji tank souseďní nebo tank zadního sledu a konečně může velitel praporu T. určit na důležitý nepředvídaný odpor jednotky T. ze zálohy. I v zákopové válce, když se tanky přiblíží k zákopům, budou tanky střežit podezřelá místa tak dlouho, dokud tam nedospěje vlastní pěchota.

Tanky útočí obvykle nejméně ve dvou sledech, z toho jeden napadne střední a zachytne pásmo obránce a doprovodný sled pásmo hlavního odporu. Bude tedy celý terénní celek pokryt do hloubky tanky a právě v té době bude vyrazet pěchota.

Ať předpíšeme obránci, že se musí skrýt a vyčkat, až tanky přejedou, bude přece střilet na jejich zranitelná místa, průzory a p., aby tyto stroje ohrozil nebo aby uvolnil svému nervovému napětí.

Obránce bojuje podle plánu na místě. V sestavě budou jednotky zničené palbou útočníka, na nejnebezpečnějších směrech nastupují zálohy, aby vyplnily mezery. Zachovalé, neohrožené osádky vytrvávají na svém místě a tím povstávají pilíře, na které navazujeme zásahem posil anebo protiútoků.

Nelze určit obránci, jak má kombinovat palbu se skrýváním, neboť bojiště je samý kouř, spojení bude často přerušeno a nebude vůbec jasného přehledu o situaci.

Konečně se ptáme, na které cíle bude střilet přímo ohrožený obránce? Na ty, které jsme předem stanovili, nebo na ty, které se stanou nejnebezpečnější, i když ví, že jím svou zbraň nemůže mnoho uškodit?

Je možno bojovat proti útočící pěchotě, aniž obránce svede boj s útočnickovou ÚV.?

Ubrání se obránce proti nepřátelské pěchotě, když dovolí, aby tanky přejely a rozvrátily jeho spojení a zadní sledy obrany, jako velitelství, dělostřelectvo a zálohy?

Je jisté, že úkol útočící pěchoty bude mnohem lehčí, když bude zdolávat protivníka již zčásti rozvráceného a bez podpory zadních sledů obrany.

Jak však udržet obranný systém schopným boje, když máme nedostatek zbraní proti ÚV.? Můžeme a musíme napadnout T. před vyražením, využít hlavně terénních překážek, položit miny, oslepit tanky, využít děl pro přímou palbu a zasáhnout zálohou motorisovaných zbraní proti ÚV.

IV. Lze organisovat útok tak, aby při neúspěchu tanků přešel útočník prostě v útok bez tanků?

Nemáme-li dost tanků a není-li vhodný terén, nepodnikáme tankový útok. Jinak jsou vždy tanky nejvhodnějším útočným prostředkem. Útok je pohybuji se převaha palby. Té dosahujeme palebným rozvrhem. Rozvrh palby pro tankový útok záleží v tom, že odstraněním překážek (zbraní proti ÚV., min, děl) uvolňujeme a chráníme postup tanků, aby zničily zbraně, které brání pěšáku v postupu.

Jak vidět, bude organisace útoku a plánu palby pro útok s tanky a bez tanků podstatně odlišná.

Prorazí sama pěchota bez pomoci tanků, když neprorazily nepřátelskou obranou tanky?

Zasazujeme-li do útoku proti kulometné střele pěšáka bez pancíře, ochuzeného asi o 30—40 děl a 70—80 těžkých kulometů (zbraně praporu tanků) se značně menší palebnou převahou, doufáme, že budeme mít úspěch?

Můžeme tak snadno přeorganisovat útok a improvizovat rozvrh palby?

Obojaké, neurčité řešení chová vždy již ve svém zárodku jen nezdar a zmatek.

V. Mohou nás poučit novinářské zprávy ze Španělska?

Neznáme hodnotu strojů, pancíře a zbraní, nevíme, jaké jsou ve strojích osádky, zda mají za sebou vůbec řádný výcvik, jak je tam známa ostatním zbraním spolupráce s tanky, zda jsou vykonány nutné přípravy k zasazení, jak jsou zasazeny tanky podle zkušeností (v mase a ve vhodném terénu), jsou-li chráněny všemi prostředky, atd. Na novinářských zprávách lze těžko stavět. Přes to pozornému čtenáři neušlo, že tam bylo použito tanků často v malém množství a v nevhodném terénu.
